

Hồi 56

Cừu Nhân Thách Chiến

Mai Quân Bích đang sốt ruột vì chưa biết Cầm Nhi và Kiếm Nhi đã gặp phải chuyện gì mà thấy tên tiểu nhị trả lời ấp úng, Thôi Mẫn đưa mắt ra hiệu cho mình?

Bấy giờ liền nhìn Thôi Mẫn hỏi:

- Thôi huynh, bọn Cầm Nhi...

Vừa lúc ấy thì tên tiểu nhị mang nước vào nên chàng đành dừng lại.

Chờ hẵn đi ra, Thôi Mẫn mới đem chuyện Cầm Nhi và Kiếm Nhi mất tích, mình bám theo Võ Dương Tam Kiếm giải cứu cho chúng ra sao kể lại tường tận.

Tôn Tồn Nhân "À" một tiếng nói:

- Quả nhiên Cửu U Môn đang khuấy động Trung Nguyên. Cửu Thiên Ma Nữ truyền tin khẩn cấp báo, xem ra không giả!

Thôi Mẫn nghe nói không khỏi ngạc nhiên, nghĩ thầm:

- Thì ra việc Cửu U Môn gây họa họ đã biết rồi!

Tôn Tồn Nhân nói tiếp:

- Hiền đệ! Theo Cửu Thiên Ma Nữ thông báo thì Mê Hồn Dược của Cửu U Môn chỉ có Chiền Đàn Thần Công của cháu mới giải được mà thôi. Bây giờ hãy đến xem tình trạng của hai tên thư đồng ra sao, rồi thử xem sao rồi sẽ nói.

Mai Quân Bích đáp:

- Dạ! Cầm Nhi và Kiếm Nhi lần trước trúng độc chất Kim Tuyến Đào Hoa của Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều, sau được uống Bách Độc Tán tuy giải được độc nhưng phải sau trăm ngày công lực mới phục hồi. Nay chưa mãn trăm ngày, xem ra phải cho dùng thêm cả Thiên Phong Hồ Phách mới hồi phục ngay được. Tiểu đệ xin đi trước!

Thôi Huệ và Thượng Quan Yến cùng đứng lên nói:

- Mai ca ca! Tiểu muội cũng đi!

Mai Quân Bích ngăn lại nói:

- Huệ muội! Cô và Thôi... huynh mấy tháng không gặp nhau, hai vị hãy ở đây nói chuyện. Chỉ Yến muội đi theo giúp là được rồi!

Trước đây chàng quen gọi Thôi Mẫn là "Thôi huynh" vì nàng thường đóng giả nam trang.

Nay tuy đã biết là nữ nhưng ngượng miệng không biết cải thế nào cho đúng?

Thôi Huệ biết ý cười nói:

- Mai ca ca! Thư thư và muội là chị em song sinh nên cùng tuổi, cứ gọi Mẫn muội là được rồi!

Trước đây khi Thôi Mẫn giả nam hai người thường chuyện trò rất tâm đầu ý hợp.

Mai Quân Bích vì không biết nên không nói làm gì.

Còn trong lòng Thôi Mẫn vốn đã có ấn tượng sâu sắc với vị thiếu niên công tử anh nhi tuấn tú và hào hoa phong nhã này.

Nghe Thôi Huệ nói, nàng tuy rất hài lòng nhưng lại đỏ mặt quất:

- Nha đầu! Chỉ giỏi lăm miệng!

Mai Quân Bích, Thượng Quan Yến chào Tôn Tồn Nhân rồi cùng nhau ra khỏi phòng.

Tôn Tồn Nhân cũng đi gọi một tên tiểu nhị dẫn đến phòng nghỉ.

Thôi Mẫn và Thôi Huệ ở lại, hai thư muội đem những chuyện mình đã trải qua từ khi hai người từ biệt suốt hai tháng qua kể cho nhau nghe, nói không ngớt miệng.

Thôi Huệ kể đến chuyện bị trúng độc Kim Tuyến Đào Hoa tìm đến Cửu Đạo Loan cầu dược, sau đó đến Lục Thiệu Sơn ở Hà Nam, Mai Quân Bích đánh bại Cửu Thiên Ma Nữ và Thái Bạch Thần Ông sau đó tình cờ gặp được Tôn Tồn Nhân Tôn lão bá.

Sau hai tháng Mai Quân Bích tọa quan luyện kiếm, Cửu Thiên Ma Nữ truyền thư cấp báo, nói rằng Cửu U Môn phát thư đi khắp võ lâm mời thiên hạ quần hùng ngày mười lăm tháng bảy năm nay cử hành Mạnh Lan Thắng Hội gì đó.

Vì thấy việc này vô cùng trọng đại quan hệ đến an nguy của toàn võ lâm nên đoàn người lập tức đến đây.

Hồng Đăng Phu Nhân cũng xuất lĩnh mười mấy tên tùy nữ của mình và Lục Thiệu Tam Kiều sẽ đến sau.

Thôi Mẫn nghe xong lòng thầm kinh ngạc, không ngờ chỉ có hai tháng mà xảy ra nhiều biến cố đến thế.

Nhất là việc Cấu Hồn Luật Lệnh quấy động võ lâm, bọn Mai Quân Bích còn biết nhiều hơn cả mình.

Đến chập tối, hai thư muội vẫn còn chuyện trò chưa dứt.

Mai Quân Bích và Thượng Quan Yến đã trở lại, còn có Cầm Nhi và Kiếm Nhi bước theo sau.

Trước đó Mai Quân Bích đã dùng Chiền Đàn Thần Công giải Mê Hồn Dược cho hai tên thư đồng, còn cho chúng uống mỗi tên một giọt Thiên Phong Hồ Phách nên công lực hồi phục lại như cũ.

Cầm Nhi và Kiếm Nhi đã được Thượng Quan Yến từ lời Thôi Mẫn kể lại chuyện mình bị tên Chiêu Hồn Sứ Giả bắt làm mê thất thần trí được Thôi Mẫn cứu về.

Hai tên cảm tạ ơn cứu mạng xong đứng lùi ra.

Tên tiểu nhị vào phòng thấp đèn lên.

Thấy Cầm Nhi và Kiếm Nhi mặt mày tươi tỉnh, hấn ngạc nhiên thầm nghĩ:

- Hai vị tiểu quân gia này thật kỳ quái! Say li bì một mạch suốt ba ngày ba đêm, vừa thấy công tử gia về đã tỉnh queo như thế...

Trong thời gian ở đây hấn chỉ liên hệ mọi việc với Cầm Nhi đã quen nên bước đến trước mặt hấn cúi mình hỏi:

- Tiểu quân gia sai bảo tiểu nhân chuẩn bị đồ ăn thức nhắm gì?

Cầm Nhi đáp:

- Người cứ mang đến những thức như trước đây là được!

Tên tiểu nhị "Dạ" một tiếng cúi chào mọi người rồi lui ra.

Chỉ một lúc sau, điếm gia mang đồ ăn thức nhắm đến.

Kiếm Nhi cũng đã đi mời Tôn Tồn Nhân sang dùng bữa.

Mọi người ngồi vào bàn vui vẻ ăn uống.

Thượng Quan Yến nhìn sang Thôi Mẫn nói:

- Mẫn tỷ! Mấy tháng qua gặp phải những chuyện gì có thể kể lại cho tiểu muội và mọi người nghe được không?

Thôi Mẫn cười đáp:

- Đương nhiên là được rồi! Việc quan trọng như vậy sao lại không nói chứ? Mới rồi Huệ muội cũng đã kể lại chuyện về các vị...

Nói rồi bắt đầu kể tuần tự mọi chuyện, từ khi ở Nhạc Dương truy tìm Thiết Bối Thương Cù Võ Công Vọng mất tích, bị Động Đình Tam Nghĩa ám toán, cùng bị giam với Võ lão anh hùng trong địa đạo...

Thượng Quan Yển nghe kể ngoại công bị giam, sốt ruột hỏi:

- Mẫn tử! Ngoại công tiểu muội thế nào rồi? Có còn bị ba tên tặc nhân đó giam hãm nữa không?

Thôi Mẫn cười đáp:

- Yển muội đừng vội! Cứ bình tĩnh nghe ta kể tiếp!

Nàng lại kể đến mình cùng Võ lão anh hùng được dung xe chở lên miền bắc, bị Lam Đới Bang chặn cướp giữa đường mang tới Bách Lý Châu, việc Văn Hương Giáo Chủ Ôn Như Phong sáng lập Văn Hương Giáo ở Bách Lý Châu...

Nghe tới đó, Thôi Huệ cả mừng nhìn Mai Quân Bích nói:

- Mai ca ca! Thì ra Ôn đại ca đã chính thức sáng lập Văn Hương Giáo rồi!

Thôi Mẫn bỗng sầm mặt lại nói:

- Người sao lại gọi Ôn Như Phong là đại ca thân thiết vậy chứ? Có thể nói hắn là giống bại loại trong võ lâm, thế mà người còn mừng cho hắn nữa!

Mai Quân Bích, Thôi Huệ và Thượng Quan Yển nghe nói đều sững sốt!

Bởi vì mấy người này cùng sống với hắn một khoảng thời gian, từ khi trúng phải Kim Tuyến Đào Hoa, may gặp Ôn Như Phong giới thiệu đến Cửu Đạo Loan cầu dược, dọc đường họ đều cho rằng Ôn Như Phong là người nghĩa khí, đâu biết được bản chất nham hiểm giả hoạt của hắn?

Vậy thì sao Thôi Mẫn lại tỏ ra hậm hực, thù ghét như thế?

Tuy nghĩ vậy nhưng không ai nói gì chờ nghe tiếp.

Vì trước đám đông người nên Thôi Mẫn không tiện nói đến việc mình suýt nữa bị tên lang sói đó làm hại.

Nàng lại kể đến chuyện mình cùng Võ Công Vọng bị chia ra giam giữ ở Văn Hương Giáo, sau đó mới được một vị nữ hiệp là Tôn Tương Liên cứu ra...

Vừa nghe tới đó, Tôn Tồn Nhân bỗng giật nảy mình, mặt tái đi đứng bật lên, cất giọng run run hỏi:

- Thôi cô nương! Cô vừa nói vị nữ hiệp đó tên là gì? Tôn... Tương Liên... Nó... nó bao nhiêu tuổi?

Thôi Mẫn sững sốt, không hiểu vì sao vị tiền bối này xúc động như thế và lại hỏi câu đó, nhưng cũng trả lời:

- Dạ! Chị ấy nói tên là Tôn Tương Liên, chừng mười tám, mười chín tuổi, cũng xấp xỉ bằng văn bối thôi. Về sau mới nghe Thiết Quả Tiên lão tiền bối nói rằng chị ấy là cao đồ của hai vị Hải Tâm Sơn Chủ Thiên Thủ Quan Âm và vị cao tăng Phật môn Vô Ngại Đại Sư ở Cửu Hoa Sơn...

Tôn Tồn Nhân gật nhẹ đầu, từ đôi mắt ánh nhìn nheo bỗng trào ra hai giọt lệ. Lão lẩm bẩm một mình:

- Không sai! Chính là nó. Nhất định là nó rồi! Hài tử khổ mệnh của ta!

Mọi người ngạc nhiên nhìn lão, nhưng không ai nói gì.

Lát sau, Tôn Tồn Nhân bình tĩnh lại nói:

- Thôi cô nương kể tiếp đi!

Thôi Mẫn dường như cũng đã đoán ra được mấy phần.

Nghe giục, nàng kể tiếp đoạn Thiết Quả Tiên xuất hiện rất đúng lúc, dụ được Ôn Như Phong rời xa khỏi sào huyệt mới cùng Tôn Tương Liên, Thiết Bối Thương Cù Võ lão anh hùng và Vạn Giao, Chúc Ung Dương an toàn thoát ra...

Mọi người rời khỏi Bách Lý Chân thì Tôn Tương Liên một mình đến Cửu Hoa Sơn, năm người còn lại tới Tổng Thị Nghĩa Địa thì gặp cái gọi là Cửu U Địa Phủ, phát hiện được mười ba tử thi là cao thủ của Cửu đại môn phái nhưng lại phát hiện ra họ chưa chết, sau ba người bị Cửu Hồn Luật Lệnh dụ đi, còn Vạn Giao và Thiết Bối Thương Cù Võ lão anh hùng ở lại bị tên ma đầu đó bắt mất...

Cuối cùng Thiết Quả Tiên tiền bối nghe câu "Diêm Vương đã định canh ba chết..." khiếp sợ bảo hộ hai người chạy đi, tới Thành Hoàng Miếu ở Chi Giang kể về lai lịch của Cửu Hồn Luật Lệnh bảo mình đến Kiếm Dương tìm Mai Tam Công Tử...

Thượng Quan Yến nghe ngoại công đã thoát được hiểm cảnh nhưng sau đó lại bị Cấu Hồn Luật Lệnh bắt đi, lòng nóng như lửa quay sang Mai Quân Bích nói:

- Mai ca ca! Hãy mau đi cứu ngoại công của muội với!

Mai Quân Bích gật đầu an ủi:

- Yến muội yên tâm đi! Dù bất cứ giá nào, nhất định huynh sẽ quyết tâm cứu cho bằng được Võ lão anh hùng!

Tôn Tồn Nhân trầm ngâm một lúc mới nói:

- Thượng Quan cô nương cứ yên tâm. Lệnh ngoại công trước khi đi ra Mạnh Lan Thắng Hội, tuyệt đối không bị nguy hiểm gì đâu, lão phu dám khẳng định như thế. Hiện đã có rất nhiều người của cử đại môn phái rơi vào tay tặc đảng Cửu U Môn. Việc này quan hệ đến an nguy của toàn võ lâm. Hơn nữa từ nay đến ngày mười lăm tháng bảy, thời điểm tên đại ma đầu ấn định tổ chức Mạnh Lan Thắng Hội để tàn sát võ lâm không còn xa nữa. Từ xưa đến nay tà chưa bao giờ thắng chính, đó là chân lý muôn thuở.

Một điều đáng bận tâm là mặc dù chúng đã chuyển thiệp mời đi khắp nơi trên giang hồ nhưng địa điểm ở đâu thì chưa ai biết cả. Nhất định tặc đảng Cửu U Môn cũng đang tích cực chuẩn bị, chưa dám tiết lộ địa điểm vì chưa tự tin đủ lực lượng để tiêu diệt võ lâm, xưng hùng thiên hạ.

Chỉ cần nhìn hành vi trước Mạnh Lan Thắng Hội phái thủ hạ bắt cóc người của cử đại môn phái và những cao thủ có danh tiếng trong võ lâm để làm suy yếu thực lực của quần hùng tham gia đại hội, chúng tổ âm mưu rất thâm độc và kế hoạch đã được tính toán rất kỹ lưỡng.

Trước mắt chúng ta nên chia nhau ra mà hành động, hai vị Thôi cô nương hãy tiếp tục làm theo chỉ thị của Thiết Quả Tiên đại hiệp trở về Nhạc Sơn thỉnh cầu lệnh Tổ phụ hạ sơn một chuyến tham gia cùng võ lâm tiêu diệt quần ma.

Còn lão phu và vị Thần Ni ở Cửu Hoa Sơn vốn có giao tình. Theo lời Thôi cô nương vừa nói thì vị Tôn Tương Liên rất có khả năng là nữ nhi của lão phu mà cha con ly tán đã mười bảy năm nay. Vì thế lão phu hy vọng chuyến này đến Cửu Hoa Sơn để kết hợp cả hai mặt công tư.

Mai hiền diệt và Thượng Quan cô nương hãy đi thẳng đến Ma Bàn Châu, có lẽ Thiết Quả Tiên đang ở đó, hơn nữa có nhiều khả năng gần sào huyệt của Cửu U Môn, nếu có điều

kiện thì tiếp cận giải cứu cho Võ lão anh hùng và những người bị bắt khác. Tất cả sẽ cố tập hợp ở Ma Bàn Châu trước ngày mồng mười tháng bảy.

Mai Quân Bích tán thành ngay:

- Kế hoạch của lão bá như vậy là rất hợp lý. Chúng ta cứ thế mà thi hành.

Thôi Huệ trong thâm tâm không muốn chia tay với Mai ca ca một chút nào, phần do tình cảm, phần thì lo rằng với tên ma đầu hung hãn và bọn thủ hạ lợi hại như thế, Mai ca ca một mình có thắng nổi chúng không?

Nhưng Mai Quân Bích đã nói thế, nàng không tiện phản đối.

Mặt khác sau mấy tháng xa cách nay cùng đi với thư thư cũng tốt, lại được về thăm gia gia và mời lão nhân gia cùng tham gia vào việc trọng đại trừ ma hộ đạo, vinh dự ấy đâu phải tầm thường?

Ngoài ra để gia gia gặp Mai ca ca, trước nhân phẩm và võ công của chàng, gia gia nhất định sẽ hài lòng, đứng ra làm chủ cho việc chung thân của mình há không tốt lắm sao?

Nghĩ đến đó, mặt nàng chợt đỏ hồng lên, trong lòng rộn rã niềm vui.

Mọi người bàn định kế hoạch xong vừa ăn uống, vừa nói chuyện vui vẻ, xong giải tán về phòng nghỉ ngơi.

Tôn Tồn Nhân vừa nhận được tin tức về ái nữ, vừa mừng vừa mong, cả đêm thao thức không chợp mắt.

Sáng hôm sau, Tôn Tồn Nhân là người đầu tiên rời Duyệt Lai khách điểm, một mình hành trình về Cửu Hoa Sơn.

Tiếp đó tới thư muội Thôi Mẫn và Thôi Huệ lưu luyến chia tay mọi người, vừa phấn khởi vừa ngậm ngùi trở về cố hương Nhạc Sơn.

Trong khách điểm chỉ còn lại Mai Quân Bích, Thượng Quan Yến, hai tên thư đồng Cầm Nhi và Kiếm Nhi.

Bởi vì họ chỉ có việc tới Ma Bàn Châu thôi, mà thời gian còn gần một tháng nữa nên không có gì phải vội.

Sau khi ăn bữa trưa xong, Mai Quân Bích bảo Cầm Nhi thanh toán tiền trọ, thưởng cho bọn tiểu nhị xong rồi khách điểm.

Tối hôm đó tới một trấn nhỏ có tên là Thần Châu, bốn người tìm một khách điểm trọ lại.

Ăn uống xong mới về phòng nghỉ ngơi, chợt thấy một tên tiểu nhị chạy vào gõ cửa.

Mai Quân Bích bước ra mở, hỏi:

- Tiểu nhị ca, có việc gì không?

Tên tiểu nhị cung kính cúi chào rồi trao ra một phong thư nói:

- Công tử gia! Có một vị quân gia tới đây bảo là phụng mệnh chủ mẫu nhờ chuyển tận tay ngài phong thư này.

Nói xong hai tay dâng lên.

Mai Quân Bích không khỏi ngạc nhiên thầm nghĩ:

- Ở đây mình không có người quen, chẳng lẽ của Thiết Quả Tiên hay một vị nào trên giang hồ báo tin khẩn cấp?

Nghĩ thế nhưng vẫn đưa tay tiếp lấy.

Tên tiểu nhị cúi chào lần nữa rồi lui ra.

Mai Quân Bích đóng cửa lại trở vào phòng lấy thư xem thấy ngoài bì ghi mấy chữ, nét thanh tú của nữ nhân:

"Gửi tận tay Mai Quân Bích Mai công tử"

Trong thư viết:

"Kính Mai công tử!"

Tệ phu của thiếp là Ngôn Can Tôn, chấp chương Ngôn môn chưa từng xảy ra hiềm khích gì với đồng đạo võ lâm. Nào ngờ bị tôn giá hạ độc thủ khi vừa đến Tương Tây..."

Mai Quân Bích mới đọc tới đó bỗng chấn động cả tâm thần, bụng bảo dạ:

- "Mình mới chân ướt chân ráo tới đây, thậm chí ngoài mấy khách điếm chưa hề ra khỏi cửa, sao người ta lại vu cho mình hạ độc thủ đối với chương môn nhân Ngôn Tôn Can của một phái Ngôn môn nào đó?"

Lòng đầy hoài nghi, chàng lại đọc tiếp:

"Thù chồng là bức thiết, bất cọng đái thiên. Nợ máu phải trả bằng máu. Mấy ngày qua tận lực truy tìm, nào ngờ hung thủ dám hiện thân trước mắt. Tuy biết rằng không địch nổi, nhưng vẫn quyết một lòng theo trượng phu. Nếu tôn giá còn có chí khí, xin mời giá lâm Ngôn môn!"

Mai Quân Bích càng đọc càng thấy kỳ quái, nghĩ thầm:

- "Kẻ nào mượn đao giết người như thế? Trước đã gặp sự cố "Truy Phong Kiếm Khách" của phái Hoa Sơn, tới "Thập Nhị Kim Tiền" Nhậm Long của Thái Sơn, bây giờ tới vị Ngôn Can Tôn ở Ngôn môn..."

Hiển nhiên cả ba vụ đều là một người thôi, nhưng hẳn là ai mà thâm độc đến như thế?"

Lại đọc tiếp:

"Quan tài còn để trong trang, tử thi chưa lạnh. Từ giờ xin chờ tôn giá quang lâm. Vị vong nhân xin chờ bên linh cửu."

"Vị vong nhân Nhị Nương kính thư."

Mai Quân Bích đọc đi đọc lại mấy lần nhưng không sao giải thích nổi nguyên do.

Đương nhiên là phải tới đó rồi, nhưng phải giải thích thế nào đây?

Chợt thấy Thượng Quan Yến đẩy cửa phòng bước vào.

Thấy Mai Quân Bích mân mê phong thư liền hỏi:

- Mai ca ca, thư của ai thế?

Mai Quân Bích thấy có một người quan tâm đến mình lúc này, lòng dịu lại phần nào, thở dài đáp:

- Đó chỉ là sự hiểu lầm mà thôi, cũng giống như hai trường hợp trước đây là Truy Phong Kiếm Khách và Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long vậy. Tất nhiên có một kẻ độc ác nào đó ngấm máu phun người, gây án rồi đổ họa lên đầu ngu huynh để mượn đao giết người. Lần này ngu huynh nhất định phải tra rõ chân tướng kẻ thâm độc đó!

Nói rồi trao thư cho Thượng Quan Yến.

Thiếu nữ đọc xong ngáp ngừng hỏi:

- Mai ca ca định tới Ngôn gia trang bây giờ sao?

Mai Quân Bích gật đầu:

- Đương nhiên phải thế. Nếu không càng tăng thêm sự hiểu lầm.

Thượng Quan Yến nghĩ ngợi một lúc rồi nói:

- Mai ca ca, hiện giờ phong thư này chưa hẳn đã đáng tin. Vì chúng ta chưa biết gì về Ngôn môn, ai dám khẳng định có một tên Ngôn Can Tôn nào đó bị giết? Biết đâu đó chỉ là

quỷ kế của tên đại ma đầu Cấu Hồn Luật Lệnh để như ca ca vào cạm bẫy, bố trí thủ hạ từ trước để tiêu diệt? Xin ca ca suy xét lại...

Mai Quân Bích thấy vị tiểu cô nương này phân tích như vậy chẳng phải không có lý.

Nhưng mặt khác, đã nhận được thư, chàng không thể không đi.

Liền cười nói:

- Yển muội! Chỉ mới vài tháng qua, muội đã tiếp thu được không ít kinh nghiệm trong giang hồ!

Thượng Quan Yển được khen mặt ửng hồng, cười ngọt ngào nói:

- Tiểu muội theo lý mà đoán vậy thôi. Mai đại ca, huynh cho muội đi cùng với nha!

Mai Quân Bích cười đáp:

- Trong thư Ngôn Nhị Nương chỉ hẹn một mình huynh thôi. Huynh cũng biết muội lo ta đơn thân xảy ra điều gì bất trắc. Nhưng chẳng lẽ trong Ngôn gia bảo có gì đáng sợ hơn Lục Thiệu Sơn? Cho dù có âm mưu gì cũng không đến nỗi khiến muội phải lo lắng. Muội cứ ở đây, hy vọng mọi sự tốt lành, có khi ngu huynh còn mang thêm được tin tức gì mới về cho muội!

Ngồi một lát, Thượng Quan Yển trở về phòng.

Mai Quân Bích sang dặn bảo Cẩm Nhi, Kiếm Nhi mấy việc, sau đó ra khỏi điểm hỏi thăm đường tới Ngôn gia trang.

Ngôn gia vốn cũng có danh tiếng trong giang hồ nên không khó tìm.

Trang viện tọa lạc ở phía tây Thần Châu, còn gọi là Ngôn Nhị Phòng ở cuối một con phố lớn.

Chỉ cần nói đến Ngôn gia, trong thành chẳng ai không biết.

Mai Quân Bích không cưỡi ngựa cứ rảo chân đi bộ, không lâu thì tới trước một trang viện với tường gạch bao quanh cao tới hơn một trượng.

Nhìn qua hai cánh cổng mở toang thấy bên trong sảnh điện cao vút, nhà cửa san sát, trông rất khí phái.

Hai bên cổng treo bốn ngọn bạch đăng và nhiều cờ phướn, chính là biểu tượng của những nhà có tang.

Trái lại, nhìn vào trang viện tuy đồ sộ nhưng tối om không một ánh đèn, đốm lửa, trông âm u và đáng sợ!

Vì không có ai canh giữ hai bên cổng nên Mai Quân Bích ngập ngừng một lát rồi đi thẳng vào tiền viện.

Nào ngờ mới đi ngang qua cổng, chợt thấy một tên hắc y hán tử từ trong bước ra chặn đường.

Mai Quân Bích dừng lại, chấp tay nhã nhặn nói:

- Tiểu sinh là Mai Quân Bích ở Thiên Thai, được quý chủ nhân mời đến, xin phiền các hạ bẩm báo cho một tiếng.

Hắc y hán tử không nói gì, quay lại bỏ đi vào.

Mai Quân Bích đành đứng lại chờ.

Nhưng tên hán tử đi được hai bước thì quay lại nói:

- Chẳng lẽ còn chờ người ta ra nghênh tiếp người nữa hay sao? Gia chủ mẫu đang hầu bên linh đường của Nhị lão gia chờ người đã lâu, nếu sợ thì đừng vào!

Thái độ và giọng nói của hắn rất vô lễ.

Mai Quân Bích nhú mày định phát tác, nhưng nghĩ lại cũng không trách được.

Đối với người của Ngôn gia trang, chàng hiện đang bị nghi ngờ là hung thủ giết Trang chủ, tự nhiên người trong trang đều tỏ ý thù địch.

Hơn nữa sao mình lại phải tranh chấp với hạ nhân?

Nghĩ thế, chàng lẳng lặng theo tên hán tử đi vào.

Qua hết tiền viện, tên hán tử không vào đại sảnh mà dẫn chàng vòng qua hành lang bên phải đi thẳng ra hậu tấn.

Tới đây vẫn thấy tối om không có đèn lửa gì.

Mai Quân Bích nhú mày hỏi:

- Quý chủ nhân đợi ở đâu?

Tên hán tử lạnh lùng buông thông ba tiếng:

- Tây hoa sảnh!

Mai Quân Bích không chịu nổi, cười lên "Hắc hắc" hai tiếng.

Thái độ vô lễ của tên hán tử khiến chàng nổi giận dùng nội lực phát ra hai tiếng cười làm chấn động cả trang viện.

Tên hắc y hán tử bị âm thanh dội vào màng tai muốn điếc đặc, kinh hãi bịt tai lao vút tới hai trượng mới quay lại.

Mai Quân Bích lướt tới sát sau lưng hắc trâm giọng quát:

- Đi nhanh!

Tên hán tử biết gặp phải sát tinh, không dám chậm trễ, lúng búng trong miệng mấy tiếng rồi theo hành lang đi tới.

- o O o -